

EGRESSY ZOLTÁN

Melánia és a hősök

Ónos eső, jeges aszfalt, kis szél. Az ünnepeknek vége, hétköznapi van újra, bár az élet teljes unalma nem állt még vissza; vannak ilyen átmenetek. Ilyenkor is adódnak halaszthatatlan dolgok: kutyasétáltatás, ügyeletes gyógyszerár felkeresése, elmaradt bevásárlás abszolválása. Így aztán a januári, belvárosi utca korántsem kihalt, legfeljebb az érzelmek hiányoznak róla némiképp. Nincs egyetlen ártatlan szemkontaktus-keresés se, csak sietés, teendőkipipálás, kötelességteljesítés. Bár erről talán nem a január tehet.

Össze kell húznia az embernek magán a kabátot, főként, ha kívül is, belül is fázik. Két srác jön szembe vele, a hosszabb kabátos hitetlenkedve magyaráz a másiknak. *Képzeld, a dobosom kangfuedzője lett elsőjétől az albérlőm.* A fázó ember mosolyog, kis meleg költözik a lelkébe a mondattól, sétál tovább, mozdulatai célirányosak, még két saroknyira van az élelmiszerbolt. További ingerek nem érik, a szél csillapodik, cipőinek monoton kopogását hallgatja.

Kétségbeesett, fájdalmas kiabálás hasít bele a semmibe. Először úgy tűnik, valamelyik ablak mögötti tévékészülékből érkezik, egy szappanopera egyik szinkronistájától. Lassan válik világossá, hogy nem erről van szó, a hang élő, forrása a következő kereszteződésen, sarkon túlról jön. Kis idő múltán kiderülnek a részletek: *arra futott, balra, lihegi az izgatott nő, igyekezzenek, még baja lesz. Vigyázzanak, nehogy megsértésük!*

A fázó megtorpan, félre kell állnia, a nő sietős léptekkel, zavaros tekintettel kanyarodik be az utcába. Majdnem feldönti. A fejét fogja. Nagy lehet a baj. Indul, megáll. Futni kezd, visszafordul. Még nem világos, kiket informált. A bátortalan ködből lassan kibontakoznak a keresők körvonalai. Három kéményseprő vizslatja az autók alatti területeket, az alvázak csatakos vidékét. Egyikük megcsúszik, nem törődik vele, siet tovább. Kocsiról kocsira járnak, guggolnak, az aszfaltra térdelnek. Ketten vizsgálják át egy-egy autót, a harmadik ilyenkor előreszalad, aztán hozzá érkezik meg a hátul lévők közül egy: komoly alapossággal keresik az elköbörtölt valakit.

Nem foglalkozik minden szemtanú az eseménnyel, ami érthető, hiszen nem fekszik vérben fagyva senki a földön, nincs különösebb látníva-

ló. Néhány alkalom szülte kíváncsi azért megáll, a fázó ember előveszi a telefonját. Ha úgy alakul, lefényképezhet egy nagy pillanatot. Ha lesz. Azokat szereti.

Jaj, Melánia, sápítózik az asszony, megint, már megint.

A nő elegáns, nyakán vastag, piros sál, fején magas, kucsmaszerű, csillogó valamikkel díszített építmény, remeg a keze is, nemcsak a hangja, ki-csordul a könnye.

A kéményseprők koszos, bordó terepjáróhoz érnek. Halk nyávogás hallatszik az autó alól. *Melánia*, kiált fel a gazdanő, már ott áll közel, irányítja a szakembereket. Közben nyugtat: *fogadj szót a bácsiknak, Melánia, hagyj magad! Jó bácsik a fekete bácsik.*

A kerék és az alváz közé nyúl be az egyik menteni akaró, egyelőre csak tapogat. Ez kevésnek bizonyul, befekszik a kocsi alá. Felkiált, kikapja a kezét. Karmolásban részesült, ezt mutatja a nőnek, aki finoman, részvéttelenül bólint. Most már nyugodt. Nyúlkál a másik kéményseprő is, a nő nagyokat nyel. A megkarmolt is kutakodik, közben puffog, csendesen dühöng. Megérkezik a harmadik kereső. Fújtatnak. Hat kéz jár veszélyes helyeken, a szemek használhatatlanok, a tapintás az egyetlen esély. A nő pisszenni sem mer. *Na, lesz már valami*, kérdezi valaki. A fotóra váró, kívül-belül fázó közelebb lép az autóhoz. Felkiált az egyik fekete ember. *Megvagy*, mondja. A nő sikkant örömében.

A karmolt kéményseprő óvatosan emeli ki az állatot. Nem áll bosszút. *A lesz már valamit* kérdező tapsolni kezd. Aztán abbahagyja. *Maguk egy hősök*, mondja az asszony nagyvonalúan, mitután átveszi a macskát. Babusgat, kabát alá rejt, boldog, emberekkel már nem foglalkozik. Indul.

A fő főhős zsebkendőjét szorítja a kezéhez, törölgeti a vért róla. *Nem kell ilyenkor tetanusz*, kérdezi a kollégája. *Nem hiszem*, mondja a kérdező nézelődő, *január van. Januárban még nem vesztettek az állatok.* Széled a nép, a fotóra készülő, aki nem kattintott végül, arra gondol, nem kéne-e adni valami pénzt a bepíszkolt ruhás kéményseprőknek. A nő már messze jár, ő nem fog. Aztán továbbindul ő is, nem akarja megsérteni a hősöket. A szél valamicskét mintha erősödne, de ez most mindegy, legalábbis pár percig, a boltban kellemes a meleg, érdemes időzni a szükségesnél kicsit hosszabban. Ennyit mindenki megérdemel az élettől.

Melánia most érhet haza, ő se fázik tovább.